

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-213/16-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa _____ po generalnoj punomoći, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344/03-16-11/312, urbroj: 376-10/DČ-16-6(HP) od 22. studenoga 2016., radi obustave postupka, na sjednici vijeća održanoj 30. ožujka 2017.

p r e s u d i o j e

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344/03-16-11/312, urbroj: 376-10/DČ-16-6(HP) od 22. studenoga 2016.

II. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem točkom 1. izreke odbija se zahtjev tužitelja za obustavu upravnog postupka po zaključku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/312, urbroj: 376-10/DČ-16-2(HP) od 3. studenoga 2016. Točkom 2. izreke osporenog rješenja nalaže se tužitelju da postupi po naprijed navedenom zaključku tuženika.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj navodi da mu je zaključkom tuženika od 3. studenoga 2016., naloženo da dostavi niz dokaza odnosno dokumentacije. Tuženik svoju ovlast za pokretanje postupka i donošenje zaključka od 3. studenoga 2016. nalazi u odredbi članka 12. stavka 1. točka 11., članka 15. stavka 1. i članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Međutim, odmah nakon zaprimanja zaključka tužitelj je izvijestio tuženika da s Gradom Pulom ima sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti svih javnih površina na kojima je izgradio EKI te je temeljem istog uknjižio pravo služnosti gradnje, održavanja, popravljanja, postavljanja i korištenja svoje EKI na svim javnim površinama koje su u zemljišnim knjigama uknjižene kao vlasništvo Grada Pule. Dana 7. studenoga 2016., uputio je prijedlog tuženiku da obustavi postupak pokrenut u namjeri utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanja potvrde o pravu puta budući je takav postupak po prijedlogu vlasnika zemljišta na kojem je izgrađena EKI, predviđen za slučaj da infrastrukturni operator odnosno vlasnik EKI-a nije poznat. Smatra da je u konkretnom

slučaju pogrešno utvrđeno činjenično stanje jer je ugovor koji je tužitelj sklopio s Gradom Pulom 16. prosinca 2008., valjan i dalje je na snazi. Upućuje na pojedine odredbe tog ugovora. Smatra da su povrijeđene i odredbe Zakona o općem upravnom postupku jer je tužitelj izradio elaborate za EKI na području Grada Pule i te podatke evidentirao u katastru vodova za Grad Pula. Ti podaci su poznati tuženiku jer su uneseni u bazu podataka o EKI koju on vodi. Ono što nije poznato, a što tužitelj ovom tužbom osporava jer smatra da nije njegova obveza utvrđivati, tko je knjižni, vanknjižni vlasnik i posjednik zk.čestica preko kojih je izgrađena EKI. Obveze tužitelja koje proizlaze iz osporenog rješenja odnosno zaključka tuženika upravo su naložene u tom cilju. Vlasnik nekretnina, Grad Pula na čiju inicijativu tuženik vodi postupak može od HAKOM-a tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora samo za EKI koja je izgrađena na zemljišnim česticama koje su u njegovom vlasništvu odnosno za koje dokaže da je ovlašten njima upravljati. Nadležnost HAKOM-a se odnosi na slučajeve kad odnosi između vlasnika zemljišta i infrastrukturnog operatora nisu riješeni ili se uopće ne zna tko je infrastrukturni operator. Nadalje, osporava obveze koje su mu naređene zaključkom od 3. studenoga 2016. Također ne vidi niti jedan razlog za raskid ugovora kojeg je sklopio s Gradom Pulom i nije jasno temeljem čega tuženik zaključuje da taj ugovor više nije na snazi. Tužitelj navodi dva razloga odnosno motiva zbog kojih je Grad pokrenuo ovaj postupak. Prvi je taj što je naknada za korištenje nekretnina u vlasništvu Grada Pule po sklopljenom ugovoru niža od naknade koju bi Grad Pula ostvario temeljem potvrde o pravu puta, a drugi razlog su neuređeni vlasnički odnosi. Smatra da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo jer mu se nalaže da dostavi podatke iz Tablice 1. „za sve nekretnine koje su u vlasništvu Grada Pule ili su u naravi opće dobro pod upravom Grada Pule kao upravitelja općeg dobra“. Dakle, sve podatke, osim izračuna naknade, dužan je popuniti tužitelj što znači da je dužan utvrđivati kojim sve nekretninama na administrativnom području Grada Pule upravlja „u naravi“ i za njih upisivati podatke o vlasniku/upravitelju. Također, ukazuje i na druge nedostatke za koje smatra da su mu zaključkom od 3. studenoga 2016. naređene neke obveze. Tuženik opravdava razloge donošenja zaključka od 3. studenoga 2016. i osporenog rješenja tvrdnjama da odnos između Grada Pule i tužitelja po pitanju prava korištenja javnih površina za EKI nisu uređeni, međutim, ne navodi na osnovu čega izvodi takav zaključak. Predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta pokrenut povodom zahtjeva Grada Pule od 4. listopada 2016., a iz kojeg zahtjeva proizlazi kako isti predstavlja jednostrani raskid ugovora o služnosti u smislu odredbi Zakona o obveznim odnosima. Zbog toga je tuženik i donio zaključak od 3. studenoga 2016. Radi se o zaključku koji je procesne naravi u smislu da će se temeljem podataka dostavljenih od strane tužitelja odlučiti o infrastrukturnom operatoru i visini naknade za pravo puta koja se treba plaćati Gradu Puli te imajući u vidu činjenicu da iz zahtjeva Grada Pule proizlazi da ugovor o služnosti više nije na snazi, tuženik ističe kako nije bilo temelja za obustavu postupka. S obzirom da se iz postupanja stranke koja je podnijela zahtjev ne može zaključiti da je ista odustala od zahtjeva to je odlučeno kao u osporenom rješenju.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, Grad Pula, kojeg zastupa
u odgovoru na tužbu upućuje na odredbe članka 3. stavak 1. točke 1. Zakona o
upravnim sporovima kao i odredbu članka 2. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku. Smatra da se rješenjem koje osporava tužbom nije meritorno odlučilo o upravnoj stvari pa se ta odluka ne može smatrati upravnim aktom. Ističe da nije sporno da su tužitelj i zainteresirana osoba sklopili ugovor o osnivanju prava služnosti i korištenju nekretnina radi izgradnje, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture kojim je

u korist tužitelja osnovano pravo služnosti na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe ili kojima ona upravlja. Međutim to što je sklopljen navedeni ugovor ne znači da ne postoje pravne (zakonske) pretpostavke za vođenje ovog postupka. Ovo iz razloga jer je prema ugovoru služnost osnovana samo za određene a ne i za sve nekretnine u vlasništvu zainteresirane osobe ili na kojima je zainteresirana osoba „upravitelj općeg dobra“. U nastavku upućuje na odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama. Stoga, suprotno tvrdnji iz tužbe odnos upravitelja općeg dobra i vlasnika nekretnina na kojima je izgrađena EKI nije potpuno uređen i bit će potpuno uređen tek provođenjem ovog postupka. Nije sporno da prema odredbi članka 5. stavka 3. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta potvrdu o pravu puta tuženik ne izdaje ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa. Međutim, ne bi bilo zakonitim odbaciti ili odbiti zahtjev za izdavanje potvrde o pravu puta ako je sklopljen ugovor a iz istog ne proizlazi da je sklopljen cjelovit ugovor. U ovom slučaju cjelovit ugovor nije sklopljen, a infrastrukturni operator na cijelom administrativnom području zainteresirane osobe izvršava ovlast prava puta gradnjom, održavanjem, razvojem i korištenjem elektroničko komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme. Nadalje navodi da je ugovorni odnos koji je nastao sklapanjem ugovora od 15. prosinca 2008. po svojoj pravnoj prirodi trajni, obvezni odnos kojem trajanje tim ugovorom nije određeno. Stoga se ne može smatrati, suprotno stavu tuženika iz pobijanog rješenja, da je ugovorni odnos između stranaka prestao podnošenjem zahtjeva za izdavanje potvrde o pravu puta. Također ističe da je tuženik ovlašten provoditi ovaj postupak, utvrditi infrastrukturnog operatora elektroničke komunikacijske infrastrukture na nekretninama iz članka 27. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Nadležnost tuženika treba tumačiti u skladu i povezano s odredbama članka 28. stavka 4. u svezi članka 29. stavka 1. i članka 27. stavka 1. Zakona. Nadalje, prema odredbi članka 28. stavka 6. Zakona u vezi s člankom 5. stavkom 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ovlaštenik naknade za pravo puta je vlasnik nekretnina, a i upravitelj općeg dobra, koji su ovlašteni tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. Zakona. Prema tim odredbama ovlaštenikom naknade za pravo puta ima se smatrati svakodobni vlasnik nekretnina, osim vlasnika upisanog u zemljišnu knjigu i vlasnik kojem vlasništvo proizlazi iz samog zakona kao i upravitelj općeg dobra. U tom smislu nije u pravu tužitelj kad smatra da se nadležnost tuženika odnosi samo na slučajeve kad odnosi između vlasnika zemljišta i infrastrukturnog operatora nisu riješeni, a i sva tumačenja tužbe o vlasništvu jedinice lokalne samouprave koja bi bila u suprotnosti s iznesenim tumačenjima su neosnovana. Predlaže da se tužba odbaci odnosno podredno odbije.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Prvenstveno Sud ističe da nema mjesta odbacivanju tužbe tužitelja kako to predlaže zainteresirana osoba budući se ovdje radi o rješenju koje je doneseno pozivom na odredbu članka 46. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09. dalje: ZUP) u kojem slučaju sukladno temeljnim odredbama navedenog Zakona stranka ima pravo na podnošenje pravnog lijeka (članak 12. ZUP-a) a u konkretnom slučaju sukladno odredbi članka 18. stavka 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 119/13. i 71/14.) pravo na pokretanje upravnog spora pred ovim Sudom.

Prema odredbi članka 46. stavak 5. ZUP-a kad se tijekom postupka utvrdi da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka, rješenjem će se obustaviti postupak.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu proizlazi da je postupak pokrenut po zahtjevu Grada Pule za utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta. Stoga je tuženik, sukladno odredbi članka 77. stavka 1. ZUP-a zaključkom, koji je procesne naravi, klasa: UP/I-344-03/16-11/312, urbroj: 376-10/DČ-16-2 (HP) od 3. studenoga 2016. pozvao tužitelja na dostavu određenih dokaza odnosno određene dokumentacije s ciljem izdavanja potvrde o pravu puta te utvrđivanja infrastrukturnog operatora koji ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku mrežu, elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (EKI) na administrativnog području Grada Pule, kao i utvrđivanja visine naknade za pravo puta.

Tužitelj je podneskom od 7. studenoga 2016. tuženiku podnio zahtjev za obustavom postupka po naprijed navedenom zaključku kojeg je tuženik osporenim rješenjem odbio. Ovdje se dakle radi o procesnom zahtjevu stranke, tužitelja, u tijeku postupka o kakvom se ne donosi posebno rješenje već ukoliko javnopravno tijelo koje vodi postupak smatra da su ispunjeni uvjeti za obustavu postupka, sukladno naprijed navedenoj odredbi članka 46. stavka 5. ZUP-a, tada će postupak i obustaviti. Međutim, ako javnopravno tijelo koje vodi postupak smatra da postupak treba nastaviti, može po potrebi donijeti zaključak kao postupovni akt protiv kojeg nema samostalnog pravnog lijeka budući je odredbom članka 77. stavka 5. ZUP-a. propisano da se zaključak može pobijati žalbom protiv rješenja kojim se rješava o upravnoj stvari. U tom slučaju se ne donosi posebno rješenje već nadležno tijelo postupak nastavlja voditi te donosi meritornu odluku o stvari, a sve eventualne prigovore vezane za tijek postupka stranka može iznositi u tužbi protiv te odluke o glavnoj stvari.

Osim toga, točkom 2. izreke osporenog rješenja tuženik u suštini nalaže izvršenje zaključka, klasa: UP/I-344/03/16-11/312, urbroj: 376-10/DČ-16/2 (HP) od 3. studenoga 2016., koji je procesni akt, i koji se ne može izvršavati u smislu odredaba ZUP-a.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 94/16.) odlučiti kao u izreci ove presude.

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama

U Zagrebu 30. ožujka 2017.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.

Za točnost opravka - ovlašten službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA/
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	13.6.2017. 8:44:30		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/16-01/78	-04		
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-5	spis	0	

d1936879